

باقی سمندر – سرباز آزادی

قوس سال 1389

نوامبر سال 23-11-2010

دوستان ارجمند !

شما در پایان زیر نام

کابل 'امن تر از لندن' یا 'بدترین محل زندگی' برای کودکان؟

خبر و گزارشی را از رسانه بی بی سی که خاتم مرضیه عدیل تهیه نموده است ، میخوانید. همچنان در پایان گزارش بی بی سی تبصره هایی از باقی سمندر را با عکسها و بسا از گزارش هایی میخوانید که شما را لحظه ای بحال کودکان کابل مشغول خواهد ساخت.

این شما و این هم گزارش :

گرینویچ - دوشنبه 22 نوامبر 2010 - 01 آذر 1389 12:06 :به روز شده

کابل 'امن تر از لندن' یا 'بدترین محل زندگی' برای کودکان؟

مرضیه عدیل

بی بی سی

مارک سدول گفته که کابل برای کودکان امن تر از نیویورک، لندن و گلاسکو است

نماینده غیرنظامی ناتو در افغانستان کابل را برای کودکان امن تر از نیویورک و لندن دانسته اما سازمان ملل این شهر را "بدترین محل" برای زندگی کودکان دانسته است

مارک سدول، نماینده سیاسی ناتو در کابل در گفتگویی با بی بی سی گفته که شهر کابل برای کودکان امن تر از برخی شهرهای غربی مانند، نیویورک، لندن و گلاسکو است

اما صندوق حمایت از کودکان سازمان ملل، یونیسف، گفته که مرگ و میر کودکان، جنگ، فقر و محرومیت میلیون ها کودک از آموزش، افغانستان را به "بدترین" محل برای زندگی کودکان تبدیل کرده است

بدترین جای روی زمین؟

یونیسف بر این باور است که افغانستان " عزیز فروتن، سخنگوی یونیسف به بی بی سی گفت بدترین جای در روی زمین برای کودکان است. این کشور بالاترین رقم مرگ و میر کودکان در جهان را دارد و از هر پنج نوزاد یکی از آنها پیش از رسیدن به پنج سالگی به سبب بیماری های قابل علاج جان خود را از دست می دهد

آقای فروتن همچنین گفت: "مادران افغان هم وضعیت خوبی ندارند و بالاترین رقم مرگ و میر را دارند و این می تواند بر وضعیت زندگی کودکان هم تاثیر بدی به جا بگذارد

کمیسیون حقوق بشر افغانستان اظهارات نماینده ناتو را "ساده انگارانه" خوانده است

بر اساس آمار رسمی، پنج میلیون کودک در افغانستان نمی توانند به مدرسه بروند. بیشتر این شماری از این کودکان در شهر کابل زندگی می کنند اما. کودکان را دختران تشکیل می دهند. آمار دقیق آنها مشخص نیست

سخنگوی یونیسف در کابل افزود: "چهل درصد جمعیت این کشور با فقر رو به رو هستند. افغانستان سی سال جنگ را پشت سر گذاشته و جنگ تاثیرات بسیاری بدی بر وضعیت "زندگی کودکان به جا گذاشته است"

آقای فروتن همچنین گفت: "از سپتامبر سال ۲۰۰۸ تا اگوست سال ۲۰۱۰ هزار و ۷۹۵ کودک در اثر خشونت ها در افغانستان یا کشته و یا زخمی شده اند. این آمار نشان می دهد که "کودکان وضعیت خوبی ندارند"

کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان هم اظهارات آقای سدول را "ساده انگارانه" خوانده و گفته است که کودکان افغان هم در شهر کابل و هم در دیگر مناطق افغانستان با "تهدید انواع مصائب" مواجهند

کودکان و حملات انتحاری

نادر نادری، سخنگوی کمیسیون حقوق بشر افغانستان گفت: "اطفال در کابل و در مجموع در افغانستان در کنار این که روزمره قربانی جنگ می شوند و یا درگیر منازعات هستند، در هر "حادثه انتحاری که در شهر کابل به وقوع پیوسته هم صدمه دیده اند"

"در هر حادثه انتحاری که در شهر کابل به وقوع پیوسته کودکان هم صدمه دیده اند"

اطراف کابل کودکان از دسترسی به (آقای نادر افزود: "در ولسوالی های (شهرستانهای آموزش در اکثر موارد محروم شده اند. کودکان بیشتر از بزرگسالان قربانی جرایمی مثل آدم ربایی هستند"

سخنگوی کمیسیون حقوق بشر گفت: "بیشتر از ۶۰ هزار کودک در کابل مشغول انجام کارهای شاقه هستند، در شرایط بدی زندگی می کنند، هیچ نوع مصونیت اجتماعی ندارند و خطر هر لحظه آنها را تهدید می کند"

کودکان کابلی می گویند آنها به دلایل گوناگون در زندگی روزمره خود احساس ترس می کنند و آرامش خود را در سایه همین احساس ترس از دست می دهند

پسر دوازده ساله ای که خود شاهد انفجار انتحاری بوده است، گفت: "از حملات انتحاری، آدم ربایی و تصادم موتر (خودرو) می ترسم. از همان وقتی که از خانه بیرون می روم، ترس در دلم جا می گیرد که نکند باز هم حمله انتحاری شود و ما از بین برویم، یا زخمی شویم"

پسرک یازده ساله ای گفت می ترسد که گم شود یا آدم ربایان او را بدزدند و او را به جاهای بد ببرند و پسر دوازده ای دیگر گفت که ترس از گرسنه ماندن آرامش او را گرفته است

از حملات انتحاری، آدم ربایی و تصادم موتر (خودرو) می ترسم. از همان وقتی که از خانه بیرون می روم، ترس در دلم جا می گیرد که نکند باز هم حمله انتحاری شود و ما از بین برویم، یا زخمی شویم

یک پسر دوازده ساله کابلی

وژمه دختر ده ساله، ترس از ضرب و شتم به وسیله معلمش را به عنوان نگرانی عمده در زندگی خود عنوان کرد و گفت که در خیابانها هم به دلیل تردد تیز خودروها احساس آرامش نمی کند

از سوی دیگر، شماری از روانشناسان هم گفته اند که کابل از لحاظ روانی برای کودکان شهر ناامنی است. به گفته آنها، ترس از دادن اعضای خانواده، معلولیت و فقر، همواره کودکان کابلی را تحت فشار روانی قرار می دهد

تیمور شاه مصمم، رئیس بیمارستان "صحت روانی" در کابل گفت: "در طول روز از صد تا ۱۲۰ بیمار روانی به شفاخانه (بیمارستان) ما مراجعه می کنند که حدود ۳۰ درصد آنها را کودکان زیر سن هجده سال دختر و پسر، تشکیل می دهند"

آقای مصمم افزود: "اینها اشکال مختلف بیماری های روانی دارند که بیشترین موارد آن را افسردگی، اضطراب و نگرانی های بعد از جنگ تشکیل می دهد. بالاتر از ۸۰ درصد مراجعه کنندگان شفاخانه ما مردم خود شهر کابل هستند"

مقامهای دولت افغانستان هم می پذیرند که هزاران کودک کابلی کار شاقه انجام می دهند و از دسترسی به غذای کافی و دیگر نیازمندی های اساسی زندگی محروم هستند

'امنیت اجتماعی'

ولی مقامهای وزارت کار و امور اجتماعی افغانستان گفته اند که کودکان افغان در مقایسه با کودکان برخی کشورهای دیگر از حمایت بیشتر اعضای خانواده، خویشاوندان و حتی همسایگان خود برخوردارند و افراد بزرگتر در برابر آنها احساس مسئولیت می کنند.

ناظران معتقدند که احتمالاً نماینده سیاسی پیمان ناتو در کابل با اشاره به همین "امنیت اجتماعی" کودکان در کابل، این شهر را محل امنی برای کودکان دانسته باشد.

البته همه کودکان کابلی در شرایط دشوار به سر نمی برند، هستند کودکان زیادی در این شهر که در زندگی آرام و مرفه خود از امکانات فراوانی برخوردارند "

تا اینجا از بی بی سی را و از مقامهای وزارت کار و امور اجتماعی خواندید ! در پایان یاد داشتهایی از من را نیز لطفن بخوانید !

سخن من متوجه مارک سدویل نماینده غیرنظامی ناتو در افغانستان کابل یا نماینده سیاسی پیمان ناتو و هم متوجه مقامهای وزارت کار و امور اجتماعی افغانستان است . مقامات وزارت امور اجتماعی افغانستان بایست بدانند که در شهر کابل به تناسب همه شهر های دیگر زیادترین کودکان ناگذیر اند از بام تا شام برای پیدا کردن لقمه نانی از کاشانه خود بیرون شده و برای چند نفر و خود شان نان و غذا تهیه دارند.

در کابل تعداد کودکان معتاد به مواد مخدر از احصاییه من خارج شده است. یک بار در فابریکه جنگلگ سابقه بروید ، یا در سرک های نزدیک چمن حضوری تا به تعداد معتادان کودک متوجه گردید !

در کابل کودکان به شاقه ترین کار ها از کار در ساختمانها تا در خشت مالی ها ، در بازار از فروش خریطه تا کراچی رانی ها ، از سپندی گری تا بوت رنگی و تا در یوزگی مشغول اند و از همه درد ناک تر اینکه کودکان مورد سواستفاده و تجاوز جنسی نیز در کابل قرار میگیرند.

در کابل بسا از کودکان که خواهان رفتن به مکتب و درس اند، بخاطر گرسنگی و فقر توانایی رفتن به مکتب را ندارند.

در هر گوشه شهر کابل از بام تا شام بیشتر از هزار ها کودک را میبینیم که برای موتر داران موتر شویی میکنند، برای خریداران کراچی میبرند، برای تقاضا کنندگان مواد مصرفی از میوه تا ترکاری و گوشت و کشمش نخود و ... میفروشند.

اما مصاحبه کنندگان و وزیر و روسای وزارت کار و امور اجتماعی افغانستان چون سیر اند از دل گرسنه نمی آیند و چون سواره اند از دل پیاده نمی آیند !

در پایان شما را با عکسهای از کودکان کابل آشنا میسازم :

کودکانی که در کابل از راه فروش تخم مرغ برای خود و خانواده خود نان پیدا میکنند و مکتب هم میروند.

کودکانی که از راه آب رسانی و خرکاری و فروش آب امرار معیشت مینمایند ! البته در کابل
نه در لندن وبروکسل !

کودکانی را که در روی سرک پل باغ عمومی در پشت دیوار لیسسه حبیبیه سابق و عایشه درانی کنونی مصروف کار اند تا لقمه نانی بیابند و بخانه ببرند و مکتب نیز بروند، در پایان میبینید.

کودکانی را در کابل میبینید که در روی زباله ها سرگردان اند تا لقمه نانی بیابند .

نماینده سازمان ملل متحد و آقای وزیر امور اجتماعی و کار در افغانستان !

عکسها چه میگویند ؟

اینجا لندن است یا کابل ؟

عکاس باقی سمندر است. ایکاش شما وزر اروسا ونماینده های نظامی و سیاسی ناتو وبسا از ارگانهای دور ودراز توانایی میداشتید تا دنیا را با چشمان من میدیدید.

آنها یی که چشم دارند اماکور اندودیده نمیتوانند، گوش دارند و نا شنوا اندو شنیده نمیتوانند ، زبان دارند و گنگ اندو گپ زده نمیتوانند ، چه گروهی از انسانها اند ؟

صم بکم عمی فهم لا یعقلون 0

اینجا لندن است یا کابل؟

باقی سمندر در کنار یکی از هزاران زباله دان کابل میخواهد کابل را با لندن برای کودکان مقایسه نماید !

آیا میدانید که روزانه چند صد کودک از اینجا میگذرند و این کثافات جز محیط زیست شان است و پارلمان کابل هم به رییس بلدیة آقای نو اندیش جایزه و تقدیر نامه میدهد ! شما باقی سمندر را در کابل میبینید نه در لندن !

شما در عکس پایان پدري را در کابل مي بينيد که به اثر فعاليت بيشاييه و بيسابقه وزارت کار و امور اجتماعي افغانستان و تلاش ملل متحد و نماينده غير نظامي ناتو در روي سرک نشسته و در يوزگي مينمايد تا براي کودکان اش لقمه ناني پيدا نمايد.

پدری که از فرط خستگی در پیتو خواب نموده است. آیا وزرا و روسا اینها را دیده میتوانند و آیا کودک ای وی در کابل است یا در لندن؟

مادری که در روی سرک کابل خواب است و با فرزندش یکجا برای لقمه نانی گدایی مینماید

کدام وزیر و رییس میتواند از این انسانها بنویسد؟

کدام گزارشگر حاضر است از اینها گذارش بنویسد؟

از برای خدا عوام فریبی تا بکی؟ مگر مردی که در کراچی خوابیده است برای کودکان اش در لندن نان و آذوقه میفرستد یا در کابل؟

فاکت ها چه میگویند؟

1-

وزارت صحت افغانستان اعلام کرده است که در هر نیم ساعت یک مادر هنگام زایمان و بیماری های مرتبط با حاملگی می میرد.

2

در این کشور همه ساله بیش از ۵۱ هزار تن به بیماری سل مبتلا می شوند که ۳۳ هزار از آنان زنان هستند.

به گفته خانم دلیل ۹ هزار تن هر سال در افغانستان از اثر این بیماری می میرند. او افزود: "ما از وضعیت بیماری سل در افغانستان به شدت نگرانیم. افغانستان بالاترین رقم واقعات توبرکلوز (سل) را در جهان دارد."

شاید کودکان کابل در مقابل مریضی سل مقاومت داشته باشند و به این مریضی مبتلا نگردند و به اثر این مریضی نمیرند؟

3

امین فاطمی، وزیر صحت/بهداشت افغانستان در مراسم بزرگداشت از روز جهانی مقابله با بیماری شکر(قند) در کابل گفت که سطح پایین آگاهی مردم از بیماری شکر، مهمترین عامل ابتلای مردم به این بیماری است.

آقای فاطمی گفت که نزدیک به دو میلیون نفر در افغانستان مبتلا به بیماری شکر هستند و این آمار در حال افزایش است.

این در حالی است که به گفته مقامهای وزارت بهداشت افغانستان، تنها چهار مرکز ویژه درمان بیماری شکر در شهرهای کابل و هرات فعال است.

به گفته مقامات، در ۳۲ ولایت دیگر افغانستان هیچ مرکزی برای درمان این بیماری وجود ندارد و آنانی که در این ولایات به بیماری شکر مبتلا می شوند و توانایی سفر به کابل و هرات را دارند، به مراکز درمانی این شهرها سفر می کنند.

مسئولان وزارت بهداشت می گویند اخیراً آگاهی مردم نسبت به گذشته در باره این بیماری بالا رفته و به همین دلیل شمار بیشتر آنها به بیمارستان ها مراجعه می کنند.

بر اساس آمار وزارت صحت افغانستان، شمار بیشتر بیماران مبتلا به شکر را زنان تشکیل می دهند و نزدیک به پنج درصد بیماران در افغانستان کودکان هستند.

آیا این زنان و کودکان در کابل آرام تر از لندن اند؟

4

مقامات وزارت صحت عامه در افغانستان می گویند، بیماری سینه و بغل که بیشتر در سرما و در میان کودکان شیوع می یابد، سالانه جان پانزده هزار کودک را در سراسر افغانستان می گیرد.

گفته شده که هر سال حدود صد هزار کودک در افغانستان به این بیماری مبتلا می شوند.

آیا این کودکان در کابل نیز میباشند یا خیر؟

5

وزارت صحت/بهداشت افغانستان می گوید در نتیجه آزمایش داوطلبانه خون در این مرکز، تا حالا مشخص شده است که حدود 550 نفر آلوده به ویروس اچ ای وی هستند.

مسئولان وزارت صحت افغانستان، پیش بینی می کنند که احتمالاً دو هزار تا دو هزار و پانصد نفر در افغانستان به این ویروس آلوده هستند که تاکنون حاضر نشده اند برای تشخیص و مداوا مراجعه کنند.

... وزارت صحت افغانستان ماه گذشته اعلام کرد که هفت تن از بیماران ایدز در این کشور جانشان را از دست داده اند.

بیشتر مبتلایان به بیماری ایدز در افغانستان، کسانی هستند که به استفاده از مواد مخدر تزریقی اعتیاد دارند.

جوانانی که میتوانند در باره اعتیاد برای شما روز ها سخن گویند. در نزدیکی فابریکه جنگلک !

کودکی که در درون ساحه دریای کابل چای خانه دارد و چای برای فروشندگان روی سرک میفروشد. برادرش چای را برای فروشندگان روی سرک در پل باغ عمومی میبرد. این کودکان بایست برای خانواده شان نان تهیه دارند. اما وزارت کار و امور اجتماعی خبر ندارد که مانند این کودکان چند هزار کودک در کابل در جستجوی یک لقمه نان از بام تا شام اند.

کودکانی که کاغذ ها را از روی سرک ها در کابل جمع میکنند تا برای پخت وپز از آن استفاده نمایند.

وزیر امور کار و اجتماعی از این اجتماع خبر دارد یا نه ؟

کودکانی که در کاه فروشی کابل به دکان تیز گری شاگردی مینمایند تا لقمه نانی بیابند . البته در کابل نه در لندن و اروپا !

کودکانی که در لب تنور داغ ناگذیر اند کار کنند تا لقمه نانی بدست بیاورند.

کودکی که در کابل به آغوش مادرش است و مادرش به لطف وزارت امور کار و اجتماعی و ملل متحد و صد ها ان جی او دست به گدایی میزند !

شماره لحظه هم برای دیدن چند عکس در مرکز ترین یا قطار در شهر لندن و یک مادر و کودک در لندن و جایی که باقی سمندر در لندن است ، دعوت مینمایم.

اینجا لندن است !

در پایان هم مادر بزرگ ای را با نواسه اش را در لندن نگاه نمایید!

سرگرمی کودکان دیروزی لندن !

در بالا هم باقی سمندر را در لندن میبینید . اینک ملل متحد و ناتو وزیر کار و امور اجتماعی افغانستان بمن بگویند که کودکان کابل در چه حال زندگی مینمایند و از لندن در چه حال ؟

ایکاش من لندن را نمیدیدم. اینک به وزیر امور کار و هر عوامفریب دیگر میگویم :

دست ات تا لندن آزاد !

من عوامفریب هارا آرام نمی گذارم. این حق مسلم را کودکان کابل بالایم دارند تا صدای و فریاد خفه شده شده شانرا بیرون بدهم.

باقی سمندر در کابل با کودکان با غیرت و دلاور که مسول پیدا کردن یک لقمه شرافتمندانه اند !

باقی با کودکان کتاب فروش و مادرشان در نیمه شب در کابل نه در لندن !

اگر شما خواسته باشید من برایتان بیشتر از هزار عکس از هزار کودک کابل را منتشر میسازم که آنها در چه وضعیتی نان پیدا مینمایند .

وزارت کار و امور اجتماعی و تمام دستگاه دولت حامد کرزی از بام تا شام مصروف عوامفریبی بوده و میباید. همچنان از نماینده غیرنظامی ناتو که گپ مفت زده است ، چه گله میتوان نمود؟

من آرزو دارم که روزگاری بیاید که زندگی کودکان کابل و تمام افغانستان اگر بهتر از کودکان لندن نگردد، برابر به زندگی آنها گردد. البته از هر نگاه .

کسانیکه در افغانستان بگوش مردم از بام تا شام پف میکنند ، که دنیا از کافران است و آخرت از مسلمانان ؟

همین نوع افراد عوامفریب در بدبخت سازی و گرسنگی ، فقر و بیکاری و امراض گوناگون و اعتیاد کودکان افغانستان نیز خواهی خواهی سهمی ادا مینمایند اما کودکان ای خودشان شیر مرغ و جان آدم را هم اگر بخواهند بدست می آورند.

اینست تفاوت درک من از زندگی با کسانی که سر به جبر گرای زده اند. بایست در مورد اختیار داشتن اندیشید و از جبر گرایی خود را رها ساخت.

کودکان کابل که از بام تاشام کاغذ جمع میکنند و در بالای کوه آسمایی میبرند تا برای خانواده شان هیزم و درگران آماده کنند و نان گرم بخورند.

چشمانت را باز کن وزیر کار و اموراجتماعی !

پیشتر در بالا در مورد بیماری ایدز هم نوشتیم. اینک به ادامه مینویسم که :

این بیماری ایدز می تواند از طریق برقراری ارتباط جنسی با کسی که قبلا به این بیماری آغشته بوده نیز منتقل شود. آلوده بودن وسایل پزشکی و خون نیز ممکن است سبب انتقال ویروس اچ ای وی از یک فرد به فرد دیگری شود.

تو گویی کودکان کابل معتاد به مواد مخدر نیستند و همچنان با ایدس آلوده نمیگردند و نمی میرند. ..

من در این مورد مصاحبه ای با یک فرد معتاد دارم که در صورت پیدا کردن امکان منتشرش خواهم ساخت.

6

پیتر گراف، رئیس سازمان جهانی بهداشت که به افغانستان سفر کرده در یک نشست مشترک خبری با نماینده یونیسف در کابل اعلام کرد که آمار مرگ و میر زنان هنگام زایمان در افغانستان نگران کننده است .

او گفت: "حقیقت غم انگیز در افغانستان این است که سالانه از هر صد هزار زن، هزار و ششصد تن در هنگام زایمان می میرند. این آمار نگران کننده نشان می دهد که افغانستان یکی از کشورهای دارای بالاترین میزان مرگ مادران در هنگام زایمان و یا بیماری های مربوط به دوران بارداری است

البته مقامات وزارت امور اجتماعی و کار در افغانستان جرات ندارند تا بگویند سالانه چند صد کودک در کابل در وقت زایمان با مادران شان میمیرند!

سازمان ملل اعلام اخیران گزارشی را منتشر کرد که نشان می داد افغانستان پس از نیجریه دومین کشور دارای آمار بالای مرگ و میر مادران در هنگام زایمان است.

در این گزارش که به طور مشترک از سوی اداره حمایت از کودکان، سازمان جهانی بهداشت و صندوق جمعیت سازمان ملل تهیه و منتشر شده، آمده است که در افغانستان سالانه از هر صد هزار زن، هزار و ششصد تن از آنان هنگام زایمان می میرند

بیشترین موارد مرگ و میر مادران هنگام زایمان یا بیماری های ناشی از بارداری در میان مادران جوانی روی می دهد که پیش از ۱۸ سالگی کودک به دنیا می آورند

سازمان جهانی بهداشت و یونیسف می گویند ۸۰ درصد این مرگ و میر در صورت تقویت سیستم بهداشتی و ارائه خدمات اولیه به زنان باردار، قابل پیشگیری است

پیتر گراف، رئیس سازمان جهانی بهداشت در یک نشست مشترک خبری با نماینده یونیسف در کابل گفت آمار مرگ و میر زنان هنگام زایمان در افغانستان نگران کننده است.

او گفت: "حقیقت غم انگیز در افغانستان این است که سالانه از هر صد هزار زن، هزار و ششصد تن در هنگام زایمان می میرند. این آمار نگران کننده نشان می دهد که افغانستان یکی از کشورهای دارای بالاترین میزان مرگ مادران در هنگام زایمان و یا بیماری های مربوط به دوران بارداری است

عدم دسترسی به مراقبت های اولیه بهداشتی، کمبود کارمندان بهداشتی و ادامه ناامنی ها در افغانستان از عوامل عمده افزایش مرگ و میر مادران در بیماری های مربوط به بارداری خوانده شده است

مواد مخدر و زنان

کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان می گوید آمار زنان معتاد به مواد مخدر در این کشور در حال افزایش است.

یافته های یک بررسی که از سوی این نهاد در بیست و یک ولایت افغانستان انجام شده، نشان می دهد که دهها هزار تن از زنان افغان به استفاده از انواع داروهای نشئه آور معتاد هستند.

این گزارش همچنین نشان می دهد که فقر، بیسوادی و سطح بالای بیکاری، از بزرگترین عوامل روآوردن زنان به استفاده از مواد مخدر است.

مقامات کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان می گویند احتمالاً در سراسر افغانستان در حال حاضر ۱۲۰ هزار زن از انواع مختلف مواد مخدر به ویژه تریاک استفاده می کنند.

این آمار در کشوری که بالاترین سطح تولید مواد مخدر را داراست، می تواند نگران کننده باشد.

سازمان ملل متحد می گوید افغانستان ۹۳ درصد مواد مخدر جهان را تولید می کند و همزمان با این، تعداد معتادان به مواد مخدر نیز در این کشور رو به افزایش بوده است.

تهیه کنندگان گزارش کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان می گویند، هم اکنون چهارده درصد خانواده ها در سراسر افغانستان به کشت و تولید مواد مخدر اشتغال دارند.

این گزارش همچنین خاطر نشان کرده که تعدادی از این زنان، از سوی شوهرانشان که قبلاً به مواد مخدر معتاد بوده اند، به استفاده از این مواد عادت گرفته اند.

در بخشی از گزارش آمده که بیشتر این زنان برای آرامش و خواباندن کودکان شان، به آنان نیز داروهای نشئه آور می دهند.

مسئولان وزارت صحت (بهداشت) افغانستان می گویند آنها از شش ماه گذشته به این سو، شش مرکز بازپروری معتادان مواد مخدر را در ولایات کابل، هرات، بلخ، قندهار، ننگرهار و بدخشان ایجاد کرده اند که مشغول درمان و مراقبت از معتادان است.

بر اساس آمار رسمی، نزدیک به یک میلیون تن در افغانستان به تریاک، هرویین و دیگر انواع مواد مخدر معتادند.

آنگونه که وزیر بهداشت افغانستان می گوید، از این میان، چهارده درصد و بیشتر کسانی که به مواد مخدر تزریقی معتادند، شدیداً در معرض خطر قرار دارند.

سازمان ملل متحد و وزارت های مبارزه با مواد مخدر و بهداشت افغانستان اعلام کرده اند که شمار معتادان به مواد مخدر در این کشور، افزایش یافته است.

در یک کنفرانس مطبوعاتی در کابل اعلام شد که بر اساس بررسی هایی که به تازگی انجام شده نزدیک به یک میلیون تن در افغانستان معتاد به یکی از انواع مواد مخدر هستند.

این بررسی ها نشان می دهد که در میان انواع مواد مخدر، تریاک بیشترین استفاده را در افغانستان دارد.

کودکان کابل نیز متأسفانه به انواع امراض سر دچار گردیده و بدترین زندگی را دارند. اگر بتوانم زندگی را چنانچه در شرق و غرب و شمال و جنوب دنیا دیده ام، با افغانستان مقایسه نمایم، با وجدان بیدار فریاد میزنم که :

آقای وزرا و دولتمداران افغانستان !

از این بیشتر عوافریبی ننمایید !

افغانستان سر انجام صاحبان اصلی و حقیقی خودش را خواهد یافت و همه عوامفربیان از هر قماشی که باشند ،

سیاه روی خواهند گردید.

یار زنده و صحبت باقی .

قوس سال 1389

نوامبر سال 2010-11-23